

Sygn. akt IV CNP 115/10

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w [...]
z dnia 17 czerwca 2010 r., w sprawie z powództwa E. – O. Spółki Akcyjnej z
siedzibą w [...]

przeciwko M. L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 marca 2011 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. oddala wniosek strony powodowej o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego M. L. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 13 maja 2009 r., którym uwzględnione zostało powództwo E.-O. Spółki Akcyjnej o zapłatę.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu pierwszej oraz drugiej instancji, wskazując jako jej podstawę naruszenie art. 57 Prawa energetycznego, pozwany podniósł, że wykonanie zaskarżonych orzeczeń spowoduje w jego sytuacji oraz jego rodziny „powstanie szkody wobec obciążenia i wyegzekwowania zasądzonych kwot”.

W odpowiedzi na skargę strona powodowa wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została wniesiona przed zmianą przepisów dotyczących tego środka procesowego wynikającą z ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037), która weszła w życie z dniem 25 września 2010 r. Wobec braku w tej ustawie przepisów międzyczasowych w sprawie znajdowały zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym tą ustawą.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje stronie wyłącznie od wyroku kończącego postępowanie w sprawie i to zarówno, gdy chodzi o wyrok sądu odwoławczego, jak i wyrok sądu pierwszej instancji, który może być skutecznie zaskarżony jedynie w wypadkach wyjątkowych. Zważywszy, że pozwany skorzystał z możliwości zaskarżenia apelacją wyroku Sądu pierwszej instancji, którą Sąd odwoławczy merytorycznie rozpoznał i oddalił wyrokiem z dnia

17 czerwca 2010 r., jedynie ten wyrok mógł być uznany za kończący postępowanie w sprawie w rozumieniu wskazanego przepisu. W zakresie zatem, w jakim skarga dotyczy wyroku Sądu pierwszej instancji jest ona niedopuszczalna.

W odniesieniu do orzeczenia Sądu odwoławczego skarga jest niedopuszczalna ze względu na nieusuwalne braki w zakresie zasadniczych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ pkt 3, 4 i 5 k.p.c. Każdy tego rodzaju brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

W skardze nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżony skargą wyrok jest, zdaniem pozwanego, niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytoczenie podstaw skargi nie jest równoznaczne ze spełnieniem tego obowiązku i nie może go zastąpić. Oba te wymagania są wyraźnie przez ustawodawcę odróżniane, a zatem muszą być spełnione w sposób niezależny i odrębny (por. m.in. postanowienie SN z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, niepubl. oraz postanowienie SN z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.).

Skarga nie spełnia ponadto wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów tego szczególnego środka procesowego. Pozwany ograniczył się w tym zakresie jedynie do ogólnikowego stwierdzenia, że brak było możliwości zmiany bądź uchylenia zaskarżonych orzeczeń w drodze innych środków prawnych, a skarga spełnia wymagania przewidziane we wskazanym przepisie. Na skarżącym spoczywał obowiązek przeanalizowania poszczególnych przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę przy wzruszeniu wyroku Sądu odwoławczego i przedstawienia w tym zakresie szczegółowych wniosków. Konieczne zatem było przeprowadzenie stosownego jurydycznego wyводу, który świadczyłby o niemożności wzruszenia tego orzeczenia w drodze innych środków prawnych (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC

2006, nr 1, poz. 17 oraz postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Skarga dotknięta jest jeszcze jedną istotną wadą. Pozwany nie uprawdopodobnił, iż na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia została mu wyrządzona skonkretyzowana szkoda majątkowa, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c. Nieskutecznie skarżący powołał się na szkodę w zakresie, w jakim powstała jedynie możliwość jej powstania w przyszłości. Pozwany nie wykazał, że zasądzona od niego kwota została już uiszczona bądź też wyegzekwowana w drodze postępowania egzekucyjnego. Nie można w tej sytuacji mówić o szkodzie wymiernej i rzeczywistej, która wystąpiła już w majątku skarżącego, lecz o szkodzie mającej jedynie charakter przyszły bądź hipotetyczny. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, powołanie się na tego rodzaju postać szkody nie czyni zadość wymaganiu przewidzianemu w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Na skarżącym spoczywał obowiązek uprawdopodobnienia, że poniósł on konkretny uszczerbek majątkowy nie zaś uszczerbek, który mógłby wystąpić w przyszłości (por. m.in. postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110 oraz postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141).

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi ulegał oddaleniu wobec tego, że powód wiązał go wyłącznie z wnioskiem o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zgłoszonym na wypadek jego nieuwzględnienia wnioskiem o jej oddalenie (por. postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, niepubl.).